

DOBRIŠA CESARIĆ:

II.

A nyomor hullaháza

Fehér, meszelt falú szobában
Két hosszú asztal, gyalulatlan.
Hullaszállító kocsi hordja
A vendégeket szakadatlan.

Cselédlányok, nyomorban haltak,
Kifacsart testü vén mosónék,
Kik utoljára megmeredt kézzel
Kiöntötték a szappanoslét,
S kiket a szegényház ideküldött,
Levetve róluk, ami jó még.

Szajhák, kiken parázna ujjak
Már ezután sohase kúsznak,
Kik annyi-annyi éber éjre
Egyet most nyugton átalusznak.

És érkeznek sáppadt fegyencek,
Bilincseket végleg leoldók,
És felpuffedt folyóbafulnak,
Akiknek neve elmosódott,

És szegény nyútt tarisznyás vándor,
Ki futott embertől, kutyától,
Ki meztéláb jött a pihenőig,
S álmait idegen kazlak őrzik.

Mind-mind eljönnek ide egyszer,
Festetlen ládába zárva,
S az asztalnál letelepednek,
Mely vendégeit egyre várja.

Gyötörték őket, amíg éltek,
És felboncolták, mikor meghaltak –
Ki élve mindig áldozat volt,
Most is megmaradt áldozatnak,

A város végén volt lakásuk,
Füstös nyomor-negyedbe,
Temető végén lesz a sírjuk,
Az árkádoktól messze.

És minthogy egy szobában
Közösen többen éltek, —
Közös veremben rágják
Tetemük majd a férgek.

— — — — —
— — — — —

Fehér, meszelt falú szobában
Két hosszú asztal, gyalulatlan.
Hullaszállító kocsi hordja
A vendégeket szakadatlan.

Vagónlakók

Vagónban élünk, mely örökre
Megállt az útszélre vonva,
Egyik sarokban van az ágyunk,
Másik sarokban a konyha.

Minden vagónból kikukkan
Egy kajla, rozzant kémény,
A legszebb nap is ragyássá lesz
A füst e bús vidékén.

Az utcánknak nincs se vége
Se hossza,
Neve: vakvágány,
Így ismeri a posta

A mi házunknak is van számja,
Akár mindenütt másutt,
De a városban nincs oly nagy szám,
Mint a mi pléhtáblás számunk.

A sínek mellett az a kóró
A házunk virágoskertje,
Hogy benne játszva kicsi porontyunk,
Ha éhes, elfelejtse.

— — — — —
— — — — —

Vasárnap, ha megáll a munka,
A nyomor rág, de rág,
Rekedten dalol valaki,
S valaki veri asszonyát.

Az alkohol öl... tudjuk, tudjuk,
Tudjuk a szesz, mi az,
De pálinkát, pálinkát, pálinkát ide,
Mert vízben nincs vigasz.

Most nyár van... aranyos, nagy nyár.
A városunk gazdagjai
Pihenni mentek, de itt vagyunk mi,
A munka rabjai.

És a szemeink tovább hunynak,
És a verejték munkában áztat;
Mihelyettünk a lakásaink
Elég világot láttak.

Vasárnap. Ború. Tudjuk, tudjuk,
Tudjuk a szesz, mi az,
De pálinkát, pálinkát, pálinkát ide,
Mert vízben nincs vigasz,

Verklis

Egyszer-egyszer nyomorral szürke
Falaink alatt
Megáll egy furcsa agg.

Kintornát nyekerget, ébreszt
Szundító hangokat,
Hogy öreg napjai élnivalóját
összekoldulják.

S mindig azoknak szólnak, mint tavaly,
Ugyanazok a nóták.
De minden évben
Az a kintorna
Mintha nyekergőbb volna.

Külvárosi ballada

... Az utcasarki árva lámpa
Sárgás-vöröses fényt hány,
Palánk tövében, pocsolyán csillan,
És néhány szétdobált téglán.

És fénykörébe a homályból
Mindig ugyanazok a népek
— Ugyanazzal a gondfelhős arccal —
Belépnek és kilépnek.

És egy este valaki nem jön,
Pedig jönnie kéne,
És ég a lámpa,
Ég a híg ködbe,
A sűrű éjbe.

És nem jön holnap, se holnapután,
És azt mondják, beteg, ha igaz,
És múlik egy hónap és múlik kettő,
És tél van,
És havaz...

És az emberek járnak, mint eddig,
És itt a nyár —
De ő nem jön, és nem jön, és nem jön,
És nem jön sose már.

S az utcasarki árva lámpa
Sárgás-vöröses fényt hány,
Palánk tövében pocsolyán csillan,
És néhány szétdobált téglán.

Hangya András: Rajz